

stemmelse skal myndigheden give borgeren skriftlig besked om bl.a. hvilke typer af ændringer, der kan have betydning for hjælpen. Myndigheden skal endvidere give borgeren skriftlig besked om muligheden for, at borgeren kan blive mødt med et tilbagebetalingskrav og eventuelt blive tiltalt for bedrageri, hvis borgeren ikke giver de relevante oplysninger. Den information, som myndigheden skal give skal være tilstrækkelig til, at borgeren kan eller bør kunne indse, at ændringen fører til, at pågældende ikke længere helt eller delvist har ret til ydelsen, og at myndigheden derfor skal have besked om ændringen.

Hvis myndigheden ikke giver borgeren tilstrækkelig information om oplysningspligten, kan dette betyde, at myndigheden ikke kan bringe hjælpen som modtaget i ond tro, og at ydelsen derfor ikke skal betales tilbage.

Det er således myndigheden, der skal kunne dokumentere, at borgeren har fået vejledning om sin oplysningspligt, og at vejledningen har været tilstrækkelig præcis til, at borgeren burde forstå, hvilke ændringer der skal gives besked om. Hvilke typer oplysninger borgeren skal fremskaffe, vil imidlertid altid afhænge af den konkrete situation.

Ankestyrelsen har i Social Meddelelse B-1-99, der vedrører 3 sager om standsning og tilbagebetaling af børnetilskud, bl.a. anført:

» Ankestyrelsen fandt, at der ved vurderingen af, om en person var reelt enlig forsørger, navnlig skulle lægges vægt på karakteren af de involverede personers indbyrdes forhold og på boligforholdene hos den person, som menes at leve sammen med modtageren af ydelserne. Det havde således betydning, om der var tale om tidligere ægtefæller eller samlevende par, der fortsat havde hyppig kontakt og måske havde fået børn sammen efter samlivsophør.

Ankestyrelsen fandt også, at der skulle lægges vægt på de involverede personers egen forklaring om det indbyrdes forhold.

Der skulle dog altid foretages en selvstændig, konkret og individuel prøvelse af, om betingelserne for at standse eller kræve tilbagebetaling var opfyldt. Det afgørende var, om det på baggrund af de samlede oplysninger kunne anses for tilstrækkeligt godtgjort, at der forelå et ægteskabslignende forhold med fælles husførelse. Ankestyrelsen fandt i overensstemmelse med hidtidige afgørelser, at der ikke skulle føres et

egentlig bevis for, at der er tale om et ægteskabslignende forhold«.

Spm. nr. S 4706

Til socialministeren (9/7 04) af:

Line Barfod (EL):

»Vil ministeren oplyse, om en kommune i forhold til den sociale lovgivning kan fastholde, at en person bor på en anden adresse end folkeregisteradressen, når Indenrigs- og Sundhedsministeriet som øverste instans i en ankesag om korrekt folkeregisteradresse har truffet afgørelse om, at folkeregisteradressen er korrekt?«

Svar (20/7 04)

Socialministeren (Brian Mikkelsen, fg.):

Det er kommunen, der har ansvaret for at oplyse sociale sager, hvilket fremgår af § 10 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område. Kommunen skal derfor indhente alle relevante oplysninger og kontrollere, om de er pålidelige. Hvis dette er tilfældet, kan kommunen lægge vægt på dem ved vurderingen af, om en person er enlig. Kommunen har også ansvaret for at sikre, at sagen er oplyst tilstrækkeligt. Oplysninger om folkeregistertilmelding er vigtige i denne forbindelse, men ikke altid afgørende. Jeg kan i den forbindelse henvise til Ankestyrelsens Sociale Meddelelse B-1-99, hvor Ankestyrelsen anfører følgende:

»I sag nr. 1 og 2 fandt Ankestyrelsen det tilstrækkeligt godtgjort, at modtageren levede i et ægteskabslignende forhold med fælles husførelse med en anden person, selvom modtageren og den anden person havde forskellige adresser. Der skulle ske tilbagebetaling af de udbetalte børneydelse.

Ankestyrelsen lagde i begge afgørelser vægt på veldokumenterede oplysninger om de faktiske forhold, herunder oplysninger der var tilvejebragt efter besigtigelse af boligforholdene hos den anden person. Derimod var den formelle registrering, som f.eks. folkeregistertilmelding, ikke afgørende. Ankestyrelsen fandt således, at kommunernes socialforvaltninger til brug for undersøgelsen af disse sager kunne anvende de oplysninger, kommunen var i besiddelse af – også fra andre dele af forvaltningen, f.eks. skat-